

35. fejezet - Következmények

Harry, Ron és Hermione a Szükség Szobájában ültek a plafonig érő lim-lom tornyok átláthatatlan szövevényének közepén. Néhány percig csendben üldögéltek a padlón Hollóháti Hedvig ereklyéje körül, miközben alaposan szemügyre vették.

- Vajon mire képes még a fénylanc, ami összeköti a két fülbevalót? - morfondírozott Harry.

- Nekem már az is sok volt, amit eddig láttunk belőle - fintorgott Ron. - Volt néhány perc, amíg azt hittem, ezentúl a Griffendél-torony bejáratánál leszel kiállítva az idők végezetéig.

- Olvastam valahol egy varázslatról, amivel össze lehet kapcsolni két tárgyat, és olyan is létezik, amivel valamit elmozdíthatatlanul le lehet horgonyozni egy helyen. A kettő kombinációja már eleve egy összetett varázslatra utal, és még a kővé változtatást is hozzákapcsolták. Hihetetlen - ámuldozott Hermione.

- Azért ne csodáld ennyire! - húzta el a száját Ron.

- Nem úgy gondoltam - szabadkozott gyorsan a lány. - Csak próbálok rájönni, melyiknek a megszüntetését hogyan kellene végrehajtani. Addig nem foghatunk neki a horcrux semlegesítésének.

- Szerintem, amikor elmozdítottam, a varázslat, ami rögzítette máris feloldódott azzal, hogy beindította a kővé változtatást.

- Mi van, ha ez nem is az ereklyéhez volt kapcsolva? Végül is, amikor a runespoor visszaváltozott, akkor kezdett el rád hatni a varázslat. Az egyik életre kelt, amikor a másik kővé dermedt - Ron büszkén kihúzta magát látva társai meglepett ábrázatát.

- Egészen jól hangzó elmélet - dicsérte meg Hermione, mire a fiú fülei vörösösen izzani kezdtek. - Ha így van, akkor már a kővé változás is semlegesítődött, hiszen ebben az esetben ez csak egy egyszerű, egyirányú varázslat volt.

- Lehet, hogy akkor már csak ez a láncszerű kötés áll fenn? Mi van, ha nem tudjuk szétválasztani őket, mert ketten együtt őrzik a lélekdarabot? - kérdezte Harry.

- Erre nem is gondoltunk! De ha Voldemort csak az egyikben rejtette el, vajon honnan tudjuk, hogy melyikben van? Vagy egyszerre mindkettőben is lehet? - Ron a szeméit forgatta, és idegesen hadonászott a kezeivel. Láthatóan kétségbe ejtette ez a sok lehetőség.

- Nyugodj meg, Ron. Jó a kérdés, de valójában ennek nincsen jelentősége - magyarázott Hermione. - Az lesz a legjobb, ha a kettőre egyszerre koncentrálunk, és Harry így hajtja végre a szeretetvarázst. Ha ez sikerül, és még mindig fennáll a kötés, már szétválaszthatjuk őket rizikó nélkül.

Harry a tarisznájában kotorászva elővette a Pitonnal készített elmevédő bájitalt, amelynek meg kell védeni őket Voldemort lelkének támadásától.

- Biztosan elég erős vagy hozzá, Harry? - kérdezte aggódva Hermione. - Most még visszakoehatunk.

- Nem halogathatjuk. Ezzel egy jókora lépéssel közelebb jutunk Voldemort elpusztításához.

Mindhárman közelebb húzódtak, és sorban kortyoltak egyet a fanyar ízű főzetből.

- Lássunk neki! - indítványozta Harry fintorogva, és feltápáskodott. - Lépjetek valamivel hátrébb, és vonjatok pajzsot magatok köré. Én nem tehetem, mert amíg a Megtestesült Szeretetre koncentrálok, minden erőmre szükségem lesz. Bármilyen veszélyt észleltek, húzzatok fel néhány újabb erős pajzsot, és egy védőfalat a horcrux köré! Ha mégis megtestesülne valami módon Voldemort lelke, semmiképpen nem hagyhatja el ezt a helyet!

- Így lesz, Harry. Mindenben segítünk, amiben csak tudunk - jelentette ki Hermione, Ron pedig igyekezett néhány laza hátba veregetés mögé rejtteni aggodalmát.

- Sok sikert, haver! Nagyon vigyázz!

- Ha eddig eljutottunk, most már mennie kell - felelte Harry bizakodva, de sejteni lehetett, hogy magát is most próbálja meggyőzni erről.

A barátaihoz lépett, és megölelte őket, aztán határozottan Hollóháti Hedvig fülönfüggőihez lépett. Vetett még egy biztató pillantást két barátjára, akik tettere készen, kivont pálcával figyelték, azután bal markába fogta a Ginnytől kapott *Boldog Percek Medált*, és maga elé suttogta a lány nevét.

Az érzelmek áradó tengeréből felmerülve pálcáját az ereklyére irányította, lehunyta a szemét, és kimondta a varázsigét.

- Amoris Status Corporis!

Az apró, ragyogó csillag azonnal megjelent varázspálcája előtt, és rohamos növekedésnek indult. Ahogy fokozatosan fényes gömbbé terebélyesedett, egyszer csak elérte és magába fogadta a két függőt, az őket összekapcsoló mágikus fénylánccal együtt.

Harry átadta magát Ginny iránti őszinte érzelmeinek, és igyekezett minden mást kizárni az elméjéből.

Teljesen elveszítette az időérzékét, mindössze annyit érzékelt, hogy egyre nehezebb dolga van. Minden erejével Ginny ragyogó szemére koncentrált, és arra, amikor legutóbb a karjaiban tartotta. Halványan különböző képzetek, és érzetek szelét érezte maga körül. Birtoklási vágy, féltékenység, bizalmatlanság, irigység, és egyre erőszakosabb, durva indulatok környékeztek. Ahogy telt az idő, minden alkalommal nehezebb volt kizárnia elméjéből az újra és újra feltámadó negatív érzéseket, és gondolatokat. Tovább peregtek a percek. Sejtelve sem volt róla, mióta tarthat a

varázslat. Úgy érezte, már nem bírja sokáig, és lelke sötétebb oldalának kitartó suttogása nemsokára teljesen a hatalmába fogja keríteni.

Minden erejét összeszedve a lány szavait próbálta felidézni, amelyek eloszlatták annak idején a kétségeit, amelyekkel elérte, hogy magával vitte őt a bálba, és azt is, hogy ismét együtt legyenek.

Egyszer csak hatalmas ütést érzett a homlokán, és mindent elborított a sötétség...

***

Ron és Hermione csak az elsőprő erejü lökéshullámot érzékelték.

Zuhantukban még látták, amit Harry a földre rogy, és mindent elsodor az ereklyéből kiinduló hatalmas szélroham. A teremben összezsúfolt polcok, tornyok és kupacok egymást feldöntve, dominóként dőltek egymásra körkörösén minden irányban.

Hermione nagy nehezen kitornázza magát a ráomlott kacsatok alól. Körülötte mindent összetört és egymásra torlódott holmik borítottak, romhalmazzá változtatva a helyiséget, ameddig a felkavarodott portól el lehetett látni. A pajsok valamennyire megvédték őket, de Roné éppen akkor foszlott végleg semmivé, amikor egy jókora, bagolyüreléssel telepotyogtatott kalitka a fejére pottyant. A fiú halkán nyöszörgött, ahogy mocorogni kezdett. Hermione látva, hogy barátja egyben van, magához hívta elgurult pálcáját, és Harryhez szaladt. Ron lassan kikászálódott a rádólt lomok alól, és kóvályogva követte a lányt.

Harry mozdulatlan rongycsomóként feküdt a pusztítás középpontjában. Hermione könnyed pálcamozdulatokkal letisztította a port a fiúról, és nekilátott, hogy megvizsgálja. Mire sikerült megfordítania a teljesen elernyedtet, már Ron is mellette térdelt.

- Harry...? Mi van vele? - kérdezte, fél kézzel a halántékát dörzsölgetve, ahonnan vékony vércsík szivárgott.

- Sejtelnem sincs. Alig lélegzik, és gyenge a pulzusa, de életben van.

- Vigyük gyorsan a gyengélkedőre!

- Stimula!

Harry erre sem reagált, csak sápadtan, mozdulatlanul feküdt tovább. Végtagjai ernyedten heverték a padlón, pálcája néhány méterre volt tőle. Ron már indulni akart, de a lány megállította.

- Várj! Meg kell vizsgálnunk, mit történt a horcruxszal. Amíg nem biztos, hogy elpusztult, nem mehetünk sehova.

Tekintetük a Hollóháti Hedvig ereklyéire esett. A két fülbevaló ugyanott hevert, ahol eddig, ám az imént még köztük lévő, fénylő mágikus lánc immár nem volt sehol. A néhány perccel ezelőtt még víztiszta, áttetszően csillogó, egy darabból csiszolt kristályékszerek most füstszíniűek voltak, és vékony fekete erecskék futották őket keresztük-kasul. Mindezek ellenére azonban csodával határos módon egyben voltak. A lány alaposan megvizsgálta őket, miközben Ron folyamatosan szemmel tartotta Harryt.

- Már nem érzek rajtuk sötét mágiát, de jó lenne, ha más is megvizsgálná. Úgy tűnik, hogy a védelmi bűbáj is semmivé foszlott, a sötét varázslattal együtt.

Ron nagy sóhajjal eresztette ki az izgalmában visszatartott levegőt.

- Mi történhetett?

- Vannak tippjeim, de bevallom, semmi biztosat nem tudok - csóválta a fejét a lány. - Meg kell tudnunk, hogy a lélekdarab valóban elpusztult-e. Ha valami módon mégis Harry testébe költözött, akkor mindennek vége.

- A bájitalnak meg kellett akadályoznia, hogy megtegye.

- Igen. Remélem, hogy így is történt...

Ismét Harry fölé hajoltak. A lány elvégzett néhány alapvető elsősegélynyújtó és diagnosztikai varázslatot, amelyekből minden eshetőségre készen előre felkészültek.

- Semmit nem találtam - csóválta a fejét letörten.

- Egyre sápadtabb! Muszáj, tennünk valamit! Akár meg is halhat!

- Rendben, gyerünk a gyengélkedőre!

- Csak azt tudnám, hogy fogjuk ezt megmagyarázni... - morogta maga elé Ron.

- Majd rögtönzünk.

Harry pálcáját és a függőket a feneketlen tarisznyába tették, és a fiú ernyedtet testét maguk előtt lebegtetve megindultak a romok között a kijárat felé.

***

Perselus Piton idegesen járkált fel-alá a könyvtárban. A köztük kiépült kapcsolat révén néhány perccel azelőtt észlelte, hogy Harryt meglepő erejű mentális sokk érte. Azonnal tisztában volt vele, hogy Potterrel akkor történt valami baj, miközben megpróbálta elpusztítani Voldemort horcruxát. Annak idején ő is tapasztalt valami hasonlót, amikor a Mardekár medáljában elrejtett lélekdarab megsemmisült. Akkor ő is szédelgett néhány percig a gyengeségtől, de azután magától helyrejött.

A varázsló némán várta, hogy a fiú jelezzen a patrónusával, ahogy megbeszélték. Teltek-múltak a percek, de semmi nem történt. Ahogy telt az idő, egyre feszültebben róttá a köröket.

Nem lett volna szabad hagynia, hogy a taknyos kölyök nélküle próbálkozzon... - dühöngött magában.

Nem értette mi ütött belé. Bosszantotta és dühítette, hogy hiba csúszott a számításaikba, de ezen kívül valami mást is érzett... Aggódott a fiú életéért. Megrázta a fejét, és elhessegette a szentimentális gondolatnak még az árnyékát is. Racionálisnak kell maradnia, hogy rájöjjön mi történt.

Ha Potter meghalt volna, arról már tudna a kötés révén - gondolta keserűen. - Csak várni, kell, hogy jelentkezzen... Később esetleg elküldi a patrónusát egy üzenettel, de ha baleset történt, és a gyengélkedőn vannak, akkor még nem biztonságos...

Tovább róttá a köröket lobogó fekete talárjában.

***

A Roxfort gyengélkedőjén csak egyet kellett kopogtatniuk, és főhéher hálóingében egykettőre megjelent Madame Pomfrey. Amint meglátta Harryt, azonnal kitérte előttük az ajtót, és az első ágya lefektették az eszméletlen fiút. A gyógyító nyomban munkához látott, és megpróbálta beazonosítani, mi okozta Harry kritikus állapotát. Közben kikérdezte őket.

- Mi történt vele? Varázslat hatása alatt áll?

Ron és Hermione eddig idegesen álltak az ágy másik oldalán, de most zavartan összenéztek.

- Valószínűleg igen, de nem tudjuk pontosan.

- Csak akkor tudom biztonságosan kezelni, ha tisztában vagyok vele mit érte.

A nő kutató pillantása láttán lesütötték a szemüket, de nem feleltek.

- Rendben.

Madame Pomfrey szigorúan végigmérte őket, majd a kandallóhoz lépett, és egy marék hopp-port szórt a kandallóba.

- Minerva, kérem, azonnal jöjjön a gyengélkedőre! Pottert baleset érte. - Miután elhamvadtak a zöld lángok, a vöröslő arcú fiatalokhoz fordult. - Bizonyára beszédesebbek lesznek, ha megjön az igazgatónő.

Határozottan a beteghez lépett, és folytatta a vizsgálatokat.

Nem telt bele egy perc, és az ajtón beviharzott Minerva McGalagony. Még nappali ruhát viselt, és a szeme alatti szürke karikák is arról tanúskodtak, hogy a késő időpont ellenére még mindig dolgozott.

- Azonnal mondják meg mi történt! Mára nem kértek eltávozást. Vagy ezúttal engedély nélkül hagyták el az iskolát? Támadás érte a Roxfortot? - támadt rájuk aggodalommal telve. Szigorú tekintete szinte keresztüldöfte őket.

- Semmilyen támadás nem történt - igyekezett gyorsan megnyugtatni a szikrázó szemű boszorkányt Ron.

- Tanárnő, nem hagytuk el az iskola területét. Legalábbis bizonyos értelemben... - tette hozzá Hermione.

- Bizonyos értelemben? Ez mit jelent pontosan?

- Azt nem árulhatjuk el... - motyogta halkán Ron.

- Mr. Weasley, ez most már nem játék! Harry gyógyulása, vagy lehet, hogy az élete múlik azon, hogy a megfelelő kezelést kapja-e.

- Nem vagyok biztos benne, hogy ha tudnák mi történt, tehetnének érte valamit - mondta habozva Hermione.

Madame Pomfrey ingerülten felcsattant!

- Mit tud maga a gyógyításról, Granger kisasszony?! Milyen alapon vonja kétségbe a képességeimet? Talán a Szent Mungó gyógyítóit sem tartja megfelelőnek a barátja számára?

- Nem akartam megbántani - mentegetőzött a lány. - Arról van szó, hogy ilyesmivel valószínűleg még ott sem találkoztak.

- Annál fontosabb, hogy mondjal el, amit tudnak!

Az igazgatónő közelebről megnézte Harryt, és a gyógyítóhoz fordult.

- Mit tud mondani?

- Mindössze annyit tudtam megállapítani, hogy nagyon gyenge ugyan, de él. Valami ismeretlen eredetű sokkot kapott. Próbálom felerősíteni a szervezetét, és utána megkísérlem magához téríteni. Ez azonban akár napokba is beletelhet. Ha nem járok sikerrel, át kell szállítanunk a Szent Mungóba.

- Akár azonnal elvihetem, ha úgy gondolja, hogy az segít rajta. Éppen az ilyen esetek miatt hoztuk létre az egyirányú hophálózati kapcsolatot a gyengélkedő kandallója és a Szent Mungó sürgősségi osztálya között.

- Nem javaslom a hopp-port, a hoppanálást, sőt a zsupszukulcot sem, amíg nem tudjuk mivel állunk szemben - ellenkezett a gyógyító. - Előfordulhat, hogy nem éli túl a mágikus utazás semmilyen formáját. Jelenleg ugyan úgy tűnik, stagnál az állapota, de reggelig szigorú megfigyelés alatt tartanám.

- Rendben. Tegyen, ahogy jónak látja, Poppy, de mindenről értesítsen! - Az igazgatónő ismét hozzájuk fordult. - Jöjjenek velem az irodámba!

McGalagony professzor gyors léptekkel megindult az ajtó felé, Ron és Hermione pedig sietve követték. Útközben végig azon törték a fejüket, mit feleljenek majd a várható kérdésekre.

***

Minerva McGalagony letelepedett elődje impozáns íróasztala mögé, és szigorú tekintettel méregette a zavartan álldogáló fiatalokat. Ron kínjában a szőnyeg mintáit bámulta, Hermione pedig segélykérően pillantgatott Albus Dumbledore békésen szendergő portréjára.

- Granger kisasszony, öntől többet vártam - jelentette ki a professzor, mire a lány szégyenében a haja tövéig elpirult. - Azt hittem, hogy legalább maga fel tudja mérni a helyzet komolyságát, és Harry érdekében nem ragaszkodnak tovább ehhez a gyerekes titkolózáshoz.

Mindketten megsemmisülten álltak a szidalmak áradatát.

- Szeretném, ha ezek után végre elárulnák, mi folyik itt, vagy legalább azt, hogy mi történt valójában Potterrel. Ha azt akarják, hogy valaha lábra álljon, muszáj beszélniük! Jelenleg válságos az állapota. Nem féltik a barátjuk életét?

- Tanárnő, önnek teljesen igaza van - kezdte Hermione. - Azonban nem vagyunk felhatalmazva rá, hogy többet mondjunk. - Idegesen Ronra nézett, aki időközben rángatni kezdte a lány ruhája ujját, és a festmény felé mutogatott, ahol a volt igazgató éppen kéjesen nyújtózkodott, és hatalmasat ásított. - Talán, ha beszélhetnénk Dumbledore professzor portréjával, ő segíthetne...

Az igazgatónő ingerülten a festmény felé fordult.

- Albus, már kezd elegendő lenni a titkaikból! Remélem nem veszítette el a racionalitását. Kérem, ne kockáztassa a gyerekek életét, és engedje, hogy segítsünk! - sziszegte, azután Perselus Pitont meghazudtolóan lobogó talárral kicsörtetett az irodából.

Ron és Hermione zavartan nézett össze, és közelebb léptek a képhez. Albus Dumbledore áthatóan kék szemeiből már elröppent az álom, és most fürkésző tekintettel szemlélte őket.

- Granger kisasszony, Mr. Weasley, mit keresnek itt ilyen késői órán? - nézett várakozásteljesen az idős mágus egyikről a másikra. - Mi történt? Segíthetek valamiben?

- Nem is tudom, hol kezdjem, uram... - tárta szét a karjait tanácstalanul Ron.

- Talán az elején, ha lehetne. Harry meglehetősen régen járt nálam. Kérem, tájékoztassanak a legújabb fejleményekről.

- Harry azóta kiderítette, hogy Hollóháti Hedvig ereklyéje, egy pár kristály fülönfüggő, ami valamikor Voldemort birtokába jutott. Minden arra utalt, hogy sok évvel ezelőtt, amikor önnél járt tanári állást kérni, felkereste a Szükség Szobáját, és ott rejtette el - foglalta össze a lényegét Hermione. - Ma este végre sikerült megtalálnunk egy mágikus varázsteret, amit ott hoztak létre.

- Nagyon szép teljesítmény! - mosolyodott el az öreg varázsló, és szemei büszkeségtől csillogtak félhold alakú szemüvege fölött.

- A helyet Hermione találta meg - vette át a szót Ron -, azután Harry bement a seprűjével, de nem látott semmit abban a ködben, és először majdnem lezuhant, de szerencsére nála volt a Tűzvillám...

- Ron, ne kapkodj összevissza! - vágott közbe Hermione, mire a fiú zavartan elhallgatott. - Szóval, Harry megtalálta odabent Voldemort Kürtőjét, amit a Titkok Kamrája mintájára hozott létre, és benne az ereklyét. Amikor megérintette, életre kelt a kővé dermedt runespoor-sárkány hibrid, ami a horcruxot őrizte. Éppen, hogy csak meg tudott szökni előle, ugyanis visszájára fordult a kővé-változtató varázslat, és mire elhagyta a helyet, Harry már majdnem teljesen kővé dermedt. Az utolsó pillanatban sikerült megmentenünk egy meglehetősen erős hatású bájjal segítségével.

Dumbledore aggódó tekintetén megkönnyebbülés suhant át a végkifejlet hallatán.

- Akkor hát nálatok van a horcrux?

- Már nincsen uram - mormolta maga elé Ron.

- Harry ragaszkodott hozzá, hogy ne kockáztassunk, és azonnal semmisítsük meg a benne lakozó lélekdarabot - folytatta Hermione. - A *Megtévesztült Szeretet Varázslatát* használta. Felhúztuk a leghatékonyabb pajzsokat, és minden óvintézkedést megtettünk, amit csak lehetett. Még egy bájjalt is elfogyasztottunk mindhárman, ami meggátolja, hogy megszálljon bennünket Voldemort lelke.

- Akkor hát mi történt?

- Egy óriási erejű lökéshullámot éreztük, ami romba döntötte az egész helyiséget, és Harry egyszer csak összerogyott - magyarázta Ron. - Azóta nem tért magához...

A volt igazgató fátyolos szemekkel pislogott, és maga elé meredt néhány pillanattal.

- Utal rá valami, hogy mi idézte elő ezt az állapotot?

- Az ereklyén volt egy szokatlan védelmi varázslat, ami visszaveri az elpusztításra irányuló hatásokat. Talán ez okozta a balesetet...

- Mi történt a horcruxszal? - kérdezte Dumbledore professzor.

- A varázslat megtört, bár elég szokatlan módon. A kristályok egyben maradtak, csak füstszínű ezeget keletkezett a belsejükben, és eltűnt az őket mindaddig összekapcsoló mágikus lánc. Nem repedtek meg, mint a medál, és a gyűrű, de már nincsen bennük sötét mágia - felelte Hermione. - Legalábbis én nem találtam erre utaló jelet.

- Ugye nem szállhatta meg őt Voldemort lelke? - kérdezte enyhén remegő hangon Ron.

- A bájjaltak hatékonynak kellett lennie. Ebben biztos vagyok - jelentette ki az idős férfi, és egy darabig a gondolataiba mélyedt. - Gondolom, azonnal a gyengélkedőre vittétek. Mit mondott Poppy? - faggatta tovább őket aggódó arccal.

- Madam Pomfrey csak akkor tud segíteni rajta, ha pontosan tudja mi történt.

Az öreg igazgató mélyet sóhajtott, és gondterhelten beszélni kezdett.

- A helyzet az, hogy ő akkor sem tehetne semmit Harryért, ha ismerné a tényeket. Feltehetőleg még a Szent Mungóban sem láttak hasonló esetet. A horcruxokat létrehozó sötét varázslat, és a megtörésére használt szeretetvarázs egyaránt ismeretlen a mai varázslótársadalmakban. Az egyiket évszázadokkal ezelőtt üldözték és kiirtották, a másikban pedig elveszítették a hitüket, és elfeledték mérhetetlen hatalmát. Ahogy létezésükről és megidézésükről nem tudnak semmit, ugyanúgy a hatásaikkal sincsenek tisztában, ezért szinte biztos vagyok benne, hogy nem tudnak majd segíteni.

- Akkor most Harry meghal? - nyögte félelemtől tágra meredt szemmel Ron, Hermione pedig kezeit a szája elé kapva elfojtott egy ijedt sikolyt.

- Nem feltétlenül. Talán akad valaki, aki segíthet rajta...

- Mondja meg, kit kell megkeresni! Akár a föld alól, vagy a világ végéről is előkerítjük, ha kell!
- Majd én intézkedem, ne aggódjanak! Bízbanak bennem!
- ... és mit mondjunk McGalagony professzornak?
- Ezt is nyugodtan rám bízhatják. Most pihenjenek le! Nagyon kimerítő napjuk volt, és egyelőre úgysem tehetnek semmit.

- Köszönjük, professzor úr!

Az irodából kilépve, rögtön beleütköztek a köszörny előtt ingerülten topogó McGalagony professzorba.

- Mátis végeztek? Beszámolnak végre arról, mi folyik itt valójában?

- Dumbledore professzor, ... azaz a portréja beszélni szeretne önnel - válaszolta kitérően Hermione és került az igazgatónő tekintetét.

- Ne haragudjon, tanárnő - motyogta Ron, de a boszorkány már nem hallotta, mert villámsebesen felszaladt a lépcsőn, és eltűnt az iroda ajtaja mögött.

***

Már pirkadt. A felkelő nap vöröslő fénye beszűrődött a könyvtárba a földig érő, fönixekkel díszített függönyök résein át. Perselus Piton még mindig merev arccal járkált fel és alá.

- Árkot koptatsz a padlóba, Perselus! Hagyd már abba a rohangálást - morogta Aberforth Dumbledore, aki már beleszédült a férfi ingázásába. Az idős varázsló az egyik karosszékekben ült, és az ölében rekedten doromboló Spotty állat vakargatta, aki kéjesen hunyorogva követte szeme résein át az ide-oda járkáló, lobogó taláros férfit.

- Nem tudsz semmit a helyzetről, és így, látatlanban jobb, ha nyugton maradsz! Csak veszélybe sodrod mindkettőtöket.

- A hollóm másodszor is válasz nélkül jött vissza. Lehet, hogy át sem tudta adni az üzenetet. Érzem, hogy a kölyök bajban van, és ismét rajtam a sor, hogy kihúzzam belőle. Köt az ígéretem, te is tudod!

- Ez így van, de nem rohanhatsz oda vaktában. Ha elkapnak, ő elveszíti az egyetlen embert, aki segíthet neki.

- Abban az esetben, ha így alakulna, majd te folytatod, amit elkezdtem - mordult rá a férfi gúnyos hangon.

- Mit akarsz tenni? - kérdezte Aberforth, megadva magát. - Inkább most segítek, ha kell...

- Nincs rá szükségem. Úgy ismerem őket, mint a tenyeremet. Először bizonyára a gyengélkedőre vitték, és ha baj van, akkor értesítik a Rend tagjait. Innen már könnyen kiszámíthatóak.

- Nem hittem volna, hogy valaha forrófejűnek titulálalak, de még nem láttalak ilyen állapotban. Nem vagy higgadt.

Piton megállt és a férfi szemébe fürta sötét tekintetét.

- Soha nem cselekedtem felelőtlenül! - jelentette ki, és szavait meghazudtolva lobogó talárral kiszárgult a helyiségből.

***

Másnap reggel Hermione és Ron étvágytalanul bámulták tányérjaikat a Nagyteremben. Ginny kisírt szemekkel ült mellettük, és néha egy-egy vádló pillantást vetett bátyjára és a barátnőjére. Nehezen viselte a történeteket, azt pedig végképp nem tudta megemészteni, hogy őt ezúttal sem avatták be az események hátterébe. Egyszer csak a zaklatottan besiető McGalagony lépett hozzájuk, és köszönés nélkül a lényegre tért.

- Harryt ma délután átszállítják a Szent Mungóba.

- De hát Madame Pomfrey tegnap azt mondta, hogy nem biztonságos... - vágott közbe Ron, ám ezúttal a tanárnő nem akadt fenn a nyilvánvaló udvariatlanságon.

- Érte jön egy megbízható különítmény. Nem kell aggódnuk. Én nem kockáztatom Harry életét! Ne verjék nagy dobra, ami történt! - vetette oda élesen, és továbbbsietett a tanári asztal felé.

Ginny felpattant, és sírva kirohant a teremből. A másik kettő megsemmisülten állt, majd sápadt arccal, maguk elé meredve elindultak a tantermek felé.

***

Ebéd után Ron, Hermione és Ginny meglátogatták Harryt a gyengélkedőn. Madam Pomfrey csak néhány percet engedélyezett, ugyanis bármelyik pillanatban megérkezhetnek a rendtagok, akik a fiút a Szent Mungóba fogják szállítani.

Harry sápadtan és teljesen mozdulatlanul feküdt az ágyon. Lélegzése szinte alig emelte meg mellkasát, fakó sápadtságával úgy tűnt, mintha nem is élne. Ginny a kezét szorongatta, Hermione idegesen a körmét rágta, Ron pedig arcát a tenyerébe temetve, magába roskadtan ült mellettük.

Az ajtó nyikorogva kitarult, és régi ismerősök óvakodtak be halkan a helyiségbe. Nymphadora Tonks, Kingsley Shackbolt, Fred és George Weasley érkezett meg aggódó arccal, McGalagony kíséretében. Az ikrek Ron mellé léptek, Tonks pedig a vöröslő szemű Ginny vállára tette a kezét. Csak az őket követő Rémszem Mordon falábanak hangos koppanásai verték fel a csendet, megtörve a gyászos hangulatot.

- Ha jót akartok neki, minél hamarabb indulnunk kell! - recsegte a vén auror.

Madame Pomfrey kiterelte a fiatalokat a betegszobából, és magukra zárta az ajtót.

- Változott a terv! - törte meg ismét a csendet Rémszem. - Tonks, te felveszed Harry alakját, és a többiekkel együtt elindultok a vonathoz. Harryt én viszem a láthatatlanná tévő köpeny alatt egy másik útvonalon.

- Erről eddig nem volt szó - fordultak felé meglepetten az ikrek.

- Így lesz a legbiztonságosabb, nekem elhiheted! - vakkantotta a férfi, és mágikus szeme felváltva pásztázta őket. - Azt már úgyis észrevették, hogy nem jelent meg reggelinél, és feltűnő lesz, ha eltűnik az iskolából. A pletykák hamar terjednek. A legjobb, ha nem keltünk pánikot, és úgy teszünk, mintha csak egy vizsgálatra vinnénk el, méghozzá a saját lábán. Ez valamivel kisebb feltűnést kelt majd, nem igaz, Minerva? - meresztette varázsszemét a meglepett igazgatónőre.

- Biztosan megkérdőjelezi, miért nem hoppanált, vagy használt zsupszkulcsot... - vetette fel Fred. - Ennyi esze mindenkinek van.

- Ha van jobb ötlete, azt is meghallgatjuk - fordult hozzá az igazgatónő, aki láthatóan máris döntött.

Fred és George tanácstalanul néztek össze. Tonks megvonta a vállát, azután lehuntya a szemét. Bőre, arca, és végül egész teste furcsán alaktalanná vált néhány pillanatra, amíg lezajlott a metamorfózis, és megjelent a végeredmény. Egy újabb Harry Potter állt előttük, éppoly sápadtan és kócosan, mint amilyen állapotban az ágyon fekvő eredeti volt. Még a sebhely is ott volt a homlokán.

Rémszem az eszméletlen fiúhoz lépett, biztos, ami biztos, rászórt egy kiábrándító bűbajt, azután letakarta a testét láthatatlanná tévő köpenyével. Az ikrek közrefogták a Harrynek álcázott Tonkst. Mikor mindenki felkészült, az egész csoport kivonult a gyengélkedőről.

- Önnek, remélem, nem kell mondanom, hogy legyen óvatos - jegyezte meg az ajtóból visszafordulva McGalagony professzor. - A többiek a hátsó bejáratnál fogják várni.

A vén auror biccentett, majd miután egyedül maradt a szobában, egy magától értetődő mozdulattal vállára kanyarította Harry földön heverő tarisznyáját. Egy intéssel pehelykönnyűvé varázsolta Harry letakart testét, és a vállára kapta. Görnyedt, sántikáló járásáról, senki nem gondolta volna, hogy valójában micsoda terhet cipel. Minden diák kitért kopogó, szabálytalan léptei útjából, még varázsszemének kutakodó tekintetét is riadtan elkerülték.

Az auror a bejárat csarnokba érve rögtön észrevette az idegesen toporgó Ront és Hermionét. Hozzájuk lépett.

- Nem kell aggódnotok, minden rendben lesz - recsegte fél szemével rájuk kacskintva. Mélyen Ron szemébe nézett, aki megbabonázva meredt rá, majd riadtan hátrahőkölt, mintha a félelmetes mágikus szem egyenesen a lelkébe látott volna.

Mordon hirtelen hátat fordított, és kopogó léptekkel elhagyta a kastélyt, majd rövidesen a birtok területét is. A vadkanos kapun kilépve, néhány száz méterre eltávolodott, és egy bokorból magához vette a seprűjét. Harry láthatatlan testét maga elé emelte, kiábrándító varázst szórt magára és a levegőbe emelkedett.